

Faremomentet ved å være én i kanoen er at hvis man er uheldig og får baugen mot strømmen, kan man vanskelig få snudd den uten å padle til lands. Dette skjedde én gang og var høyst nervepirrende, idet jeg måtte sette meg oppå bagasjen i midten og padle nedover med akterenden først til en rolig kulp for å få snudd.

Vel nede i Rismosjøen fant vi ly i en ljorkoie. Kajakkpadlerne kom like etter, — våte og slitne etter all bæringen og veltene. De måtte frem med stålplast for å lappe skrogene, mens vi priste vår aluminiumskano, som kun hadde fått et par ubetydelige bulker.

Den kvelden ble det diskutert villmarksturer, utstyr og erfaringer rundt ljoren. Disse ljorkoiene er stemningsfulle innslag i naturbildet og en sann åpenbaring for våte og slitne fjellfolk. Til sprakende ild og dampende vått tøy sovnet vi på de harde trebriskene.

Torsdag fortsatte vi over Rismosjøen og videre langs den stille elva til Røros. Strekningen var som en eneste lang utstilling av hytter og var en fin avslutning på en opplevelsrik 3-dagers tur.

Av det utstyr vi hadde med oss vil jeg spesielt fremheve vårt nyanskaffede doble 2-mannstelt med myggnett, type Børgefjell. Det veier komplett 2,7 kg og har inngang på begge sider i ytter- og innertelt. Vi fikk plassert all vår bagasje i ytterteltet og benyttet det også til matlaging i dårlig vær.

Soveposene hadde heldun i overdelen og Dacron fiberfilt som tåler vann i underdelen. For sikkerhets skyld ble yttertrett til soveposene med vanntett underdel og «pustende» overdel benyttet. Ellers vil vi anbefale en Camping-GAZ-brenner som er hendigere og adskillig raskere til oppkok enn rødsprit. I tillegg brukte vi en Esbit-koker med varmetabletter for å holde maten varm.

Naturfølelser

AV JAN OTNÆS

Turen St.Hansdag ble kort, . . . men tok lang tid.

Efter over en uke med strålende, varmt sommervær, hadde det regnet om natten. Det virket som om dette hadde gitt hele naturen en vitamininnsprøyting. Skogen var grønnere og frodigere enn vi kunne huske. Guttungene som fisket nedi elven var flere og ivrigere og hylte av glede hver gang en fisk ble landet i elvekrattet. Og sjelden hadde vi hørt en slik fuglesang. Dette siste skyldtes nok spesielt en måltrost oppi lia. Han var fremragende i sin magfoldighet og overdøvet alt annet.

Og naturlig nok var da betingelsene tilstede for diskusjonen om Den Store Naturopplevelsen.

For Naturopplevelse; hva er nå det? Å ligge på toppen av Gråorfjellet en sommerdag i akkurat det været, med den vinden og med det utsynet. Å absorbere lukter og lyder best mulig, sørge for å lagre inntrykkene riktig for lett å kunne hente dem frem senere?

Eller å pløye på ski nedover en bratt, iset tømmervei en kald måneskinnskveld i januar? Unngå hestelort og behersk krappe svinger og samtidig registrer mest mulig, spesielt det som må og skal gjemmes.

Eller Fjellskrekken? Er ikke den også en naturopplevelse? uforklarlig, nærmest av sakral art. Skremmende og paradoksalt høytidelig som den senvintersøndag i Meråkerfjellene da de store, jevne farene etter jerven var det eneste som brøt den urørte sneoverflaten i den ville dalen oppunder Kjølhaugene.

Naturfølelser er individuelle, og ikke bare begrenset til øyeblikkets opplevelser. Etterhvert kommer også sammenligninger med tidligere hendelser inn i øyeblikkets bilde og utdyper dette.

Og etterhvert vil så de små turer kunne få et innhold og gi like meget som en ukes intens fjelltur ga for 25—30 år siden.

Så viselig er det laget.

Og de fleste av oss har fremdeles anledning til å oppsøke naturen, gjerne daglig; til å oppleve våren og andre årstider . . og til å gjenoppleve.

Alf Larsen i: Også i høie skaperånder.

O jordens mysterium,

*Her inne i den uberørte naturs aller helligste
fandt jeg den visshet jeg søkte.*

*Guds navn står skrevet i bjørnemosen,
jeg kan ikke lese det, det er uutsigelig,
men jeg ser at det står der. — —*

*Du skaperens mesterverk, du mangfoldige jord,
her er alt samlet som den evige har uttenkt,
ingenting mangler, ikke et støvgrann skal du lete forgjeves efter,*

114 *hvor meget mindre da ånden i alt.*

En dansk fjellvenn til minne

AV H. OLSEN, KØBENHAVN

Foråret -73 døde ing. P. Boesen, Hellerup ved København.

Boesen elskede Norge, alt hvad der var norsk hadde hans store interesse. Når man i diskussioner om Norden, eller om et af de nordiske lande nærmede sig noget der lignede kritik af en eller anden norsk udtalelse eller disposition, hadde Boesen altid en forklaring der sørgede for at man prøvede at forstå de norske synspunkter.

Kraftværker og nyanlæg der trængte sig på i «hans og andres» fjellområder betragede han, selv som teknikker, med stor skepsis. F.eks. var han ikke glad for «Trollheimshyttas skjebne». Den hadde været et af vore fristeder. Her hadde vi mødt nogle af de «riktige» fjeldfolk. Nu kunne kofferløberne alt for let nå frem. Snakken på hytten ændredes noget. Før gik snakken ved peisen om hvilken rute man hadde valgt. Gjeithetta, Trollhetta, Svartådalen, nær fy da o.s.v. Nu er en del af gæsterne kommet langt pr. taxa. Det var ikke sådan at Boesen ikke syntes at denne anden slags fjeldfolk skulle have lov at glæde sig over Folldalens dejlige natur, men der gik skår i hans forestilling om det rigtige fjeldliv. Han hadde stor lyst til at prøve Jo Gjendes tilværelse. «Den gamle omstreifer fra Lom» hadde gjort storindtryk.

Apropos Jotunheimen kom Boesen kort efter krigen til Vettismorka fra Årdal. Han ville se fossen og han ville derefter gå Skogadalsbøen—Leirvassbu—Spiterstulen o.s.v. Nuvel han kom til Vetti. Udenfor sad gamle Vetti på bænken. Boesen hilste, spurgte om han kunne få natkvarter. Vetti kiggede bare på ham. Efter en pause lod det. Du er dansk, javel ja. Hvorfor lod I tyskerne få det så let? Svar umuligt. De blev forøvrigt gode venner. Det var rart med lidt modvægt til den taknemmelighed vi mødte grundet på dansk hjælp til Norge.